

OÁN HỒN VÀ GIẬN DỮ LÀ NHỮNG ĐIỀU GHÊ TÓM

Đêm mừng 10 rạng thứ bảy 11-5-1991, Cha Jean-Luc Cables từ Lộ-Đức lái xe về nhà xứ ở Tarbes (Tây Nam nước Pháp). Khi xe vào sân, chiếc đèn pha bỗng vô tình rọi sáng cảnh tượng hai thiếu niên đang ăn cắp một chiếc xe đậu trong sân. Cha Jean-Luc tìm cách ngăn cản. Nhưng một trong hai thiếu niên - 17 tuổi - rút dao và đâm vào người Cha. Cha gục ngã trên vũng máu. Cha được đưa vào nhà thương và trút hơi thở vài giờ sau đó, hưởng dương 35 tuổi.

Sau biến cố đau thương ấy, thân mẫu Cha Jean-Luc gọi lại câu chuyện và bày tỏ lòng tha thứ đối với sát nhân. Anh ra khỏi tù hồi tháng 9 năm 1998, sau 7 năm đền bù tội lỗi.

Lúc 3 giờ sáng hôm ấy, khi bước vào bệnh viện, hiền phụ tôi và tôi hiểu ngay tình hình nghiêm trọng. Tôi xin mọi người có mặt trong phòng đợi hãy giữ thinh lặng. Tôi nhớ là mình cảm nhận sự hiện diện mạnh mẽ. Ngay lúc ấy có một điều gì đó nhắc nhở tôi:

- Phải tỏ ra can cường để làm chứng cho Đức Tin Công Giáo!

Chính lúc cầu nguyện trong thinh lặng mà tôi nhớ lại bài thánh ca ALLELUIA, hát trong Thánh Lễ truyền chức Linh Mục cho Jean-Luc. Bài hát có câu: "Đấng Bị Đóng Đinh đã sống lại và sai con đi làm chứng cho Niềm Vui Phục Sinh của Ngài". Câu hát cứ trở đi trở lại trong đầu óc tôi nhưng phần sau được đổi thành: "để làm chứng cho Niềm Tin của con".

Vừa khi chúng tôi được bước vào phòng của Cha Jean-Luc, tôi xin mọi người cùng lần hạt Mân Côi, suy niệm Mầu Nhiệm Mừng. Giờ đây, khi nhớ lại diễn tiến của biến cố, tôi nhận thấy rằng: chính giây phút cầu nguyện sốt sắng ấy đã gây ảnh hưởng tích cực cho những gì xảy ra sau đó. Theo một nghĩa nào đó, chính sự cầu nguyện đã chuẩn bị tâm lòng chúng tôi sẵn sàng tha thứ cho kẻ sát nhân. Tôi thầm nhủ:

- THIÊN CHÚA đã tha thứ cho chúng ta. Đến phiên mình, chúng ta cũng phải tha thứ cho người khác.

Tôi không ngừng nhớ lại các câu Phúc Âm như: "Tôi tớ không trọng hơn chủ", hoặc "Lạy CHA, xin tha cho chúng, vì chúng không biết việc chúng làm!"

Tôi không bao giờ than trách về sự ra đi đột ngột và thảm thương của con mình. Tôi tự nhủ: kẻ giết chết Cha Jean-Luc là thiếu niên đáng thương. Nó giết chết Cha nhưng tôi không thể tin rằng đó là ý muốn của THIÊN CHÚA. Tôi sẽ không bao giờ có thể hiểu được tại sao con tôi lại bị giết chết như thế. Tôi không thể hiểu và cũng không tìm kiếm lý do tại sao. Chuyện đã xảy ra rồi. Điều tôi biết, chính là THIÊN CHÚA cũng đau khổ với chúng tôi trong biến cố sâu thẳm này.

Tôi không bao giờ phản loạn chống lại THIÊN CHÚA nên cũng không hề chống lại con người. Tôi không thể nào trách cứ Chúa sau khi nhận lãnh không biết bao nhiêu tình yêu và ơn lành từ Bàn Tay Quan Phòng của Ngài.

Ngay cả cái chết thê thảm của Cha Jean-Luc cũng không tách lìa tôi khỏi Tình Yêu THIÊN CHÚA. Tôi không thể phản loạn chống THIÊN CHÚA, bởi vì tôi tin nơi Đức Chúa GIÊSU KITÔ, Đấng đã chết vì chúng ta.

Nhiều người không hiểu tại sao chúng tôi có thể tha thứ cho kẻ sát nhân. Phần tôi, tôi cũng không thể giải thích tại sao. Tôi chỉ biết rằng tôi tha thứ vì tôi có Đức Tin. Ngay từ thời thơ ấu, tôi đã thấm nhuần các câu Phúc Âm. Tuổi thơ tôi đã trải qua nhiều giai đoạn bi thảm. Tôi mồ côi Cha năm lên 7 tuổi. Sau đó, một người anh qua đời vào năm 15 tuổi. Mẹ tôi - một người nhà quê - bị thử thách nhiều với các biến cố đau thương ấy. Nhưng tôi như còn trông thấy trước mắt cảnh Mẹ tôi cầm chuỗi sốt sáng lần hạt Mân Côi, mỗi ngày trên đường từ đồng trở về nhà. Hình ảnh đó in đậm suốt cuộc đời tôi.

Đối với tôi, thiếu niên giết chết Cha Jean-Luc chỉ là người kém may mắn không được giáo dục đàng hoàng. Vì thế, cậu không đáng bị kết án tù chung thân. Nếu chúng ta được THIÊN CHÚA tha thứ thì đến phiên mình, chúng ta cũng phải tha thứ cho người khác.

... "Oán hờn và giận dữ là những điều ghê tởm, về chuyện đó kẻ tội lỗi có biệt tài. Kẻ báo thù sẽ chuốc lấy báo thù của THIÊN CHÚA, tội lỗi nó, Người xem xét từng ly. Hãy bỏ qua điều sai trái cho kẻ khác, thì khi bạn cầu khẩn, tội lỗi bạn sẽ được tha. Người với người cứ nuôi lòng hờn giận, thế mà lại xin THIÊN CHÚA chữa lành! Nó chẳng biết thương người đồng loại, mà lại dám xin tha tội cho mình! Nó chỉ là người phạm mà để tâm thù hận, thì ai sẽ xin tha tội cho nó? Hãy nhớ đến ngày tận số mà chấm dứt thù hận, nhớ mình sẽ phải hao mòn và phải chết mà trung thành giữ các điều răn. Hãy nhớ đến các điều răn mà đừng oán hờn kẻ khác, nhớ đến giao ước của Đấng Tối Cao mà không chấp nhất điều làm lỗi" (Sách Huấn Ca 27,30/28,1-7).

("Annales d'Issoudun", Mars/1999, trang 10-12)

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt